

De laatste verandering

MANDY RONELLA

**DE
LAATSTE
VERANDERING**

THE FLOOD TRILOGY 3

MR

De laatste verandering (The Flood Trilogy #3)

© 2016 Mandy Ronella

omslagontwerp Mandy Ronella

ISBN 978 94 02 15059 9

www.bravenewbooks.nl/mandyronella

In de gang van het opvanghuis is het net zo donker als het in mijn kamer was.

Er is nergens licht en ik heb geen idee welke kant ik op ga. Ik volg Eric gewoon. Onderweg komen we helemaal niemand tegen. Ik had verwacht dat het vol zou staan met bewakers, maar dat is niet zo. Ze zullen hier wel een automatische bewaking hebben. Dan hebben ze natuurlijk geen mensen nodig.

Bij elke gesloten deur waar we doorheen moeten, houdt Eric zijn smartpad voor de scanner. De deur gaat meteen open. De laatste deur voordat ik buiten ben, is een soort zijdeur. Dit is niet hoe ik naar binnen ben gekomen.

Buiten zie ik voor het eerst weer licht. Het licht komt van de maan. Ik voel me klein.

Waarom had Chris me nodig? Waarom mag Eric me zomaar meenemen uit het opvanghuis? Kunnen ze dit echt niet allemaal afhandelen zonder mij? Natuurlijk kunnen ze dat wel.

‘Eric,’ zeg ik als ik een grote, zwarte auto voor me zie staan. Volgens mij wil hij dat ik in ga stappen. ‘Ik weet niet of dit wel zo’n goed idee is.’

Mensen opnieuw in het verzet laten geloven? Wil ik dat eigenlijk wel? Iets zegt me dat het niet zo is. Er moet echter wel iets gedaan worden. Iedereen moet het land uit, maar is het ‘verzet’ gebruiken daar echt de juiste manier voor? Ik wil niet weer met een pistool in mijn handen komen te staan.

‘Je hoeft niet bang te zijn. Er gebeurt niets met je. Het komt wel goed.’ Eric probeert me te kalmeren of zo. Dat kan hij zo vaak proberen als hij wil, dat lukt hem toch niet.

‘Nee. Ik denk het niet.’

‘Delta, wie moet ik dan vragen? Er zijn niet zo veel mensen die ik vertrouw.’ Hij draait zich helemaal naar me om en maakt een weids gebaar met zijn handen om aan te geven dat hij alle anderen mensen niet vertrouwt of iets dergelijks.

‘Waarom vertrouw je mij? Ik heb altijd tegen je gelogen.’ Dat heeft hij zelf gezegd.

‘Niet altijd. Dat hoop ik in ieder geval,’ zegt hij zachtjes. Ik zucht gefrustreerd. Dan mag hij blijven hopen.

‘Ik wil gewoon met rust gelaten worden. Ik ben hier niet geschikt voor. Laat Chris maar iemand anders gebruiken voor wat hij ook van plan is. Ik ben er klaar mee.’

‘Over een maand zijn we er allemaal klaar mee,’ zegt Eric. ‘Tot dan heeft niemand rust. Dit keer heb ik je echt nodig. Je bent een van de weinigen die snapt waar het echt om draait.’

‘Waar wat echt om draait?’ vraag ik verward.

‘Dit alles,’ zegt Eric terwijl hij met zijn armen naar het opvanghuis gebaart en naar het verwoeste landschap om ons heen. ‘Ik meende het toen ik zei dat ik wilde weten hoe het was om Werkloze te zijn. Jullie zien alles... duidelijker.’ Daar ben ik het niet mee eens. Er zijn heel veel Werklozen die een bril nodig hebben. Ik misschien ook wel. ‘We moeten nu gaan,’ dringt Eric aan.

Ik wou dat hij niet zo vriendelijk was. Ik wou dat hij me niet had gered uit het opvanghuis en ik niet het idee had dat ik hem iets verschuldigd ben. Oké, dat is niet waar. Ik ben blij dat ik daar niet meer opgesloten zit. Ik was al bang dat ik gek aan het worden was. Misschien is dat ook wel zo.

‘En de anderen dan?’ Ik kijk naar het vierkante betonnen gebouw waar zo veel mensen zitten opgesloten.

‘Zij zullen de volgende zijn.’

Ik ben de eerste en zij zullen de volgende zijn.

‘Ik kan alleen jou meenemen, omdat dat Chris’ plan is. Hij weet niet dat ik me niet houd aan zijn plan. Ik volg een ander plan, maar Delta,’ Eric houdt een vinger tegen zijn mond, ‘hou je mond.’

Hij doet de rechter autodeur open en stapt in. Ik doe de linkerdeur open en ga verward naast Eric op de achterbank van de auto zitten. Dat wat hij net deed was echt raar. Ben ik aan het dromen of zo? Dan word ik liever nu meteen wakker. Misschien

ben ik wel aan het hallucineren. Dat zou nog eens eng zijn. Dan was niets van dit alles echt. Dan dacht ik dit alleen maar.

Ik moet me focussen op de werkelijkheid, op de waarheid.

Ik zet mijn rugzak naast me neer op de bank. Ik vraag me af wat er nog allemaal in zit. Misschien hebben de bewakers alles er wel uit gehaald.

‘We zijn klaar om te gaan,’ zegt Eric tegen de bestuurder van de auto.

‘Eindelijk,’ zegt een stem waar ik spontaan een slecht humeur van krijg. Ik zie Tims boze gezicht in de spiegel die voor in de auto hangt.

Nee.

Ik rits mijn rugzak open en zie wat ik nodig heb. Ik heb er nu al spijt van dat ik met Eric mee ben gegaan. Een plan waar Tim deel van uitmaakt is altijd een slecht plan. Ik moet hier weg zien te komen. Nu meteen. De werkelijkheid dringt tot me door. Eric wil me ergens mee naartoe nemen, maar hij heeft nog helemaal niet gezegd waar naar toe. Er is een reden dat hij dat verzwijgt.

Ik voel met mijn hand in de rugzak totdat ik het elektrische shockding in mijn hand houd.

Eric kijkt naar wat ik aan het doen ben. Hij schudt zijn hoofd, niet op een bange manier, maar gewoon op een normale manier van ‘dat hoeft je niet te doen’. Of misschien was het wel gewoon een andere gezichtsuidrukking. Het is nu niet alsof ik Eric zo goed ken dat ik al zijn gezichtsuidrukkingen ken. Misschien wilde ik het gewoon interpreteren als ‘dat hoeft je niet te doen’, omdat ik het zelf eigenlijk niet wil doen.

‘Waar zijn we?’ zeg ik en ik laat het shockding terug in mijn rugzak vallen.

‘Dat gaat jou niets aan,’ zegt Tim op minachtende toon.

‘Inderdaad,’ zegt Eric op dezelfde toon als Tim terwijl hij uit het raam kijkt. Ik frons mijn wenkbrauwen. Speelt hij dit nou of niet? Ik begin echt te twijfelen of alles wel goed met me is.

‘Zijn we dicht bij de grens?’ We zijn eigenlijk altijd dicht bij de grens, maar dat maakt niet uit. Ik moet toch wat zeggen hier?

‘Waarom zou ik je naar de grens brengen?’ snauwt Tim.

‘Waarom doen jullie dit?’ vraag ik hardop. Tim wil mij het liefst zien weggroten in een opvanghuis of waar dan ook. Is hij zo’n goede bewaker of Transport-student of soldaat dat hij alle bevelen opvolgt zonder er over na te denken? ‘Waarom gehoorzamen jullie Chris?’

Ik speel het spelletje maar mee, ook al weet ik heel goed dat dit geen spelletje is. Eric zei immers dat ik mijn mond moest houden. Dat is dus niet wat ik nu aan het doen ben, maar volgens mij bedoelde hij dat ik mijn mond moest houden over dat hij Chris’ plan niet wil volgen.

‘Ik werk hier,’ zegt Tim alsof dat alles verklaard.

‘Krijg je zoveel betaald dan? Of vind je het gewoon leuk om Chris’ bevelen op te volgen?’

‘Hou je mond, Déltá!’ Ik dacht eerst dat Tim in feite de leiding had, dat Chris zelfs bang van hem was, maar dat was toch niet zo. Tim heeft geen eigen gedachten. Hij denkt alleen wat hij denkt dat hij moet denken.

Eric kijkt naar me en ik zie een licht glimlachje op zijn gezicht. Wij hebben een geheim en Tim weet daar helemaal niks van af. Dan kijkt hij snel weer serieus. Hij moet natuurlijk wel zijn rol blijven spelen en zijn rol is denk ik een of andere belangrijke persoon in Chris’ vertegenwoordiging.

Na een tijdje rijdt Tim de snelweg op. Ik besluit dat ik wel genoeg heb van de rare stilte die in de auto hangt. ‘Hoe kan hij eigenlijk zomaar de macht overnemen?’

‘Jenson had voor zijn dood beslist dat Chris zijn plaats zou innemen in tijden van nood in geval dat nodig mocht zijn,’ zegt Eric niet erg vriendelijk.

‘Dood?’ Tim lacht sarcastisch. ‘Je bedoelt moord! Moord door jou, Déltá! En nu zit jij, Jensons moordenaar, in mijn auto! Ik word er ziek van.’

‘Ik ook,’ zegt Eric op zielige toon. Ik kijk hem verbaasd aan. Wat is er nu weer aan de hand? Eric zit heel zielig te kijken en begint heel overdreven te ademen. Hij gaat toch niet hyperventileren? Dat is echt geen pretje. Ik kijk met een vies gezicht naar Eric. Dan kijk ik per ongeluk in de spiegel waarin ik

Tims hoofd kan zien en hij heeft zo ongeveer dezelfde uitdrukking op zijn gezicht als ik. Ik kijk snel weer gewoon. ‘Kunnen we even stoppen?’ zegt Eric snikkend.

‘Uh, nou, nee, meneer,’ zegt Tim. We rijden nog steeds op de snelweg. ‘Dat mag hier niet.’

‘Dat is waar. Kunnen we hier afslaan en daar stoppen?’

‘We zijn er bijna, meneer,’ zegt Tim geïrriteerd. ‘En het enige wat daar is, is het treifstation. Ik weet de geografie, meneer.’

‘Dat is mooi, maar ik wil toch dat je daar stopt. Dat was een bevel, soldaat.’

‘Oké,’ zegt Tim snel. ‘Begrepen.’ Hij slaat af bij de eerstvolgende afslag en rijdt door totdat het wettelijk toegestaan is je auto te parkeren. Tim rijdt steeds langzamer.

Voordat Tim de auto heeft stilgezet, heeft Eric iets uit mijn rugzak gehaald. Het is het elektrische shockding, maar het is niet die van Björn. Deze is moderner. Het is dezelfde als de Transport-studenten gebruiken. Ik kijk in mijn rugzak. Dit van mij zit er niet meer in. Die hadden de bewakers van me afgepakt toen we mee werden genomen naar het opvanghuis.

Eric moet dit al die tijd gepland hebben. Hij moet het elektrisch shockding in mijn rugzak hebben gedaan voordat hij het aan me gaf in het opvanghuis. Hij geeft het moderne shockding aan mij. Ik kijk hem vragend aan. Hij maakt een lichte beweging met zijn hoofd naar Tim. Dan kijkt hij weer naar rechts, uit het raam. ‘Hier is wel goed, soldaat.’

Als de motor stilstaat, vraagt Tim: ‘Alles goed, meneer?’ Op dat moment houd ik het shockding tegen Tims nek en wordt hij helemaal slap. Zijn spieren worden slap en hij ligt languit op zijn stoel.

‘Wat doe je?’ zegt Eric heel nep.

‘Uit de auto!’ zeg ik. Volgens mij klinkt het wel overtuigend. Tim kan namelijk alles wat wij zeggen gewoon horen. Daar ga ik in ieder geval wel van uit. Anders zou Eric niet ‘wat doe je’ zeggen. Hij weet immers hoe het voelt om met dat ding aangevallen te worden.

Ik doe mijn rugzak om en duw de autodeur open. Eric doet hetzelfde. Buiten is het koud en regent het zachtjes.

Eric en ik rennen een stuk vooruit op de verlaten weg.

‘Eric... wacht...’ Ik stop met rennen en moet op adem komen. Ik adem te zwaar. Ik moet langzamer ademen. Aargh, nu ben ik echt aan het hyperventileren.

‘Gaat het?’ vraagt Eric oprecht bezorgd.

‘Nee,’ zeg ik eerlijk.

Ik ben de leugens zat. Ik raak er zelf alleen maar van in de war. Het gaat namelijk helemaal niet. Waarom heeft hij dit gedaan? Ik had gewoon in het opvanghuis moeten blijven. Oh nee, denk ik dan. Dan was er uiteindelijk ook wel iets ergs gebeurd. Waarom kan er nooit eens iets goeds gebeuren? Ik wil gewoon weg. Ik wil dit niet meer.

‘Delta.’ Eric legt zijn hand op mijn bovenarm. ‘Het komt wel goed.’

‘Nee. Het komt niet goed. Je hebt me helemaal niets verteld over dat plan van je. Ik word weer gebruikt alsof ik een soort stuk vuil ben! Ik ben het zat en het komt helemaal niet goed!’

Eric zegt niets. Hij weet ook dat het niet goed komt. Het komt ook niet goed. Niet met iedereen in ieder geval.

Hoeveel meer mensen moeten er doodgaan voordat iedereen door heeft dat je gewoon aardig moet zijn voor anderen? Hoeveel pestkoppen moeten het nog voor het zeggen krijgen voordat iemand het zat is om naar ze te luisteren?

‘Hij komt zo toch wel weer bij?’ zeg ik als ik ben gekalmeerd en weer rechtop sta. Eric heeft zijn hand van mijn arm gehaald.

‘Wat? Ja, over ongeveer twee uur,’ antwoordt Eric en hij kijkt een beetje schuldig.

‘Wat nu?’ Ik probeer normaal te blijven ademen als de weg niet meer verlaten is omdat er een dure auto onze kant op komt.

Ik wil liever niet gezien worden. Misschien word ik nu al wel gezocht door Chris’ bewakers of is dat een beetje snel? We zijn immers nog maar net Tims auto uit.

Dan word ik ineens heel bang. Ze gaan naar me op zoek. Dat waar ik zo bang voor was nadat ik werd beschuldigd van die bom

in Creative zal zich helemaal opnieuw herhalen. En dit keer heb ik geen gebouw laten instorten, maar heb ik een man vermoord.

‘Daar,’ zegt Eric kijkend naar de nieuwsgierige auto die nu stilstaat en ons in de gaten houdt. ‘Ga in die auto.’

‘Wat? Eric... Wat?’

Ik zou hebben verwacht dat ik nu ineens in totale paniek zou verkeren, maar het is juist het tegenovergestelde. Misschien is mijn niveau van paniek nu zo hoog dat mijn lichaam die functie gewoon heeft uitgeschakeld, net als bij pijn. Als je heel veel pijn hebt, voel je uiteindelijk helemaal niets meer.

Ineens ben ik zo rustig dat ik niet eens doorheb wat Eric aan het doen is. Hij pakt iets uit mijn handen. Het is zijn elektrische shockzender. Dan loopt hij achteruit terwijl hij mij blijft aankijken. ‘Succes, Delta.’ Hij loopt terug naar Tims auto.

Waar heeft hij dat elektrische shockding voor nodig? En waarom gaat hij weer terug naar de auto? Beter gezegd, waarom laat hij me hier alleen achter? Voordat hij instapt kijkt hij me even aan en zegt hij iets, maar ik kan het niet verstaan omdat hij zo ver weg is. Het was één woord. Dan stapt hij in en gaat hij op de achterbank zitten.

Ik ben alleen. Ik sta alleen op een grote weg met twee auto’s naast me, een rechts van me waar Tim en Eric in zitten en één links van me. Ik kijk naar de auto links van me. Het raam bij de bestuurderskant gaat naar beneden.

‘Hey Delta,’ zegt een vertrouwde stem.

Wat doet zij nu hier?

‘Je mag instappen als je wilt.’

‘Hoe gaat het me je?’ vraagt Ingrid als ik naast haar in de auto zit.

Ik zeg niks. Het gaat niet zo goed. Ik ben moe. Ik heb honger en dorst en ik ben bang. ‘Wat doe jij hier?’

‘Jou helpen, en Eric.’ Eric? Ingrid zal de verwarring wel op mijn gezicht hebben gezien, want ze legt het uit. ‘Na mijn gebiedsbericht nam hij contact met me op. We hebben samen aan dit plan gewerkt.’

‘En welk plan is dat precies?’ vraag ik op mijn hoede. Volgens mij gaat dit plan heel wat verder dan alleen mij uit het opvanghuis krijgen. Er is een reden waarom Eric niet zei waar hij me naartoe zou brengen. Ik had hem niet moeten vertrouwen.

‘Dat ga ik je nu vertellen,’ zegt Ingrid en ze laat het stuur los.

‘Waarom is Eric hier dan niet? Als dit jullie plan is, waarom is hij niet hier?’

‘Ik heb maar heel even. Dan moet ik verder rijden. Ze mogen ons niet vinden. Dan vertel ik het verder terwijl ik rijd. Eric moet in die auto blijven.’

‘Wat doet hij daar dan? Zit hij daar gewoon te wachten?’ Ik zie iets op Ingrids gezicht wat ik daar nog niet eerder heb gezien, of misschien heel lang geleden. Ze keek gemeen. ‘Wat moet hij met dat elektrische shockding?’

‘Chris moet blijven denken dat hij aan zijn kant staan, maar daar gaat het nu niet om,’ zegt Ingrid terwijl ze naar de versnellingspook staart.

‘Wat bedoel je?’ Dan dringt het tot me door. Mijn hersenen beginnen eindelijk weer op gang te komen na dagenlang in dat opvanghuis te hebben gezeten. ‘Gaat hij zichzelf een shock geven?’

Ik doe de deur open en wil uitstappen, maar Ingrid houdt me tegen. De autodeur gaat ineens automatisch weer dicht en slaat tegen mijn arm aan. Ik word weer terug in mijn stoel geduwd.

Het doet pijn. Ik dacht dat Ingrid tegen geweld was, maar blijkbaar niet als het om geweld tegen jezelf gaat, zoals bij Eric en nu bij mij. Ik hoor een klik en de deur zit op slot.

‘Ik houd er niet van om opgesloten te zitten, Ingrid. Laat me gaan.’

‘Eric heeft dit plan samen met mij bedacht. Hij wil niet dat je naar hem toe gaat. Je bent zijn moeder niet. Trouwens, als je daar heen gaat, ben je zo weer gearresteerd en terug in een opvanghuis of erger nog en dat wil je volgens mij niet. Je wordt gezocht voor moord, dus je kunt toch nergens heen.’

Ja, denk ik. Dat is waar. Ik wrijf over mijn rechterarm en kijk boos naar voren. Ik heb niets meer te zeggen over mijn eigen leven. Dat heb ik nooit gehad. Ik ben geboren omdat mijn ouders door de vertegenwoordiging van school af werden gestuurd en besloten om toen een kind te krijgen. Ik ben naar Society gegaan omdat de vertegenwoordiging mijn ouders geld had gegeven. Ik zat in een opvanghuis en ben er ook weer uitgehaald omdat Chris dat wilde en nu zit ik in deze auto omdat Eric en Ingrid dat willen. Ik kan het inderdaad maar beter accepteren. ‘Wat is het plan dan?’

‘Dat komt straks. Eerst moet ik je iets anders vertellen. De uitvinding is weg.’

Wat? Ik kijk naar links, naar Ingrid die haar smartpad tevoorschijn heeft gehaald. ‘Hoe...?’

‘Ik weet niet hoe. Gisteren stond ik op, ging naar beneden voor het ontbijt en de deur van de uitvinding stond open. Iedereen in Technology had het erover. Ik heb zelf gezien dat de uitvinding weg was.’

‘Waar is hij dan?’

‘Geen idee. Ik dacht aan de Avenue. Waar zou Chris hem anders neer kunnen zetten? Maar ik weet het niet zeker. Misschien staat hij wel bij de vertegenwoordiging.’

‘Nu Jenson er niet meer is, kan hij eindelijk dat ding gebruiken. Hij zou het overal neer kunnen zetten,’ snauw ik.

Is dit wat Chris al die tijd wilde? Heeft hij mijn ouders dat geld gegeven voor Society zodat hij de sleutel op mijn smartpad

te pakken kon krijgen? Nee, het was Jenson's keuze om mij het geld te geven en hij wilde de sleutels juist verwijderen.

‘Ik weet misschien waarom Jenson er zo tegen was,’ zegt Ingrid. ‘Tegen de uitvinding.’

Ik kijk opzij naar Ingrid. ‘We wisten toch al waarom? Omdat hij niet wilde dat iedereen van de overstroming wist, toch?’

‘Ja, maar dat is niet alles, denk ik.’ Ingrid drukt op de smartpad in haar handen en ik kijk bezorgd naar de auto voor ons waar Eric en Tim in zitten.

‘Dit is de uitvinding,’ zegt Ingrid. Ze houdt haar smartpad voor mijn gezicht zodat ik de auto niet meer kan zien.

‘Die was toch niet te vinden in de database?’ Ik herinner me dat ze zoiets heeft gezegd.

‘Het is een screenshot van de computer in Creative. Ik had het toen gekopieerd en op mijn smartpad gezet.’ Ze kijkt me aan, waarschijnlijk om te kijken of ik het wel snap of zo. Ik knik om aan te geven dat ze door moet gaan met vertellen. ‘Ik ben al maanden aan het proberen te ontdekken wat het precies doet. We weten dat het iets was om de overstroming tegen te houden.’

‘Dat zei mijn moeder in ieder geval en het zou logisch zijn. Het zou verklaren waarom Jenson er zo op tegen was,’ zeg ik iets vriendelijker. Ik wil eigenlijk ook wel graag weten wat dat hele gedoe rond die uitvinding allemaal inhoudt.

‘Ja,’ zegt Ingrid. ‘Ik denk nu dat ik weet wat het precies is.’

‘Oké.’ Ik ben benieuwd. Dat zou ik wel heel graag willen weten. Ik ga wat meer rechtop zitten en kijk haar afwachting aan.

‘De uitvinding bevat elementen die gelijk zijn aan elementen uit de zwaartekrachtregelaar. De zwaartekrachtregelaar is ook verboden in Technology.’ Ik knik om aan te geven dat ik dat weet. Dat heeft ze me al eerder verteld. ‘Het kan dus de zwaartekracht voor een deel wegnemen. In combinatie met water zou dat dus betekenen dat water naar de lucht zou kunnen worden verplaatst.’

‘Als de overstroming komt, willen ze al het water in de lucht laten zweven? Dat kan toch niet?’ Als dat is waar Chris zo op

hoopt, hoop ik dat hij snel van gedachten verandert en niet meer vertrouwt op die stomme uitvinding, maar gewoon de mensen het land uitstuurt en het land laat vollopen met water.

‘Nee, maar er zit ook een ander element in de uitvinding en dat is wat het een nieuw product maakt.’

‘En dat is?’

‘Een soort schild.’

‘Een schild?’ vraag ik.

‘Een schild dat het water kan tegenhouden. Het water zal dan over het schild lopen en dan blijft het dus in de lucht, maar het zweeft niet. Het wordt tegengehouden door een elektrisch schild. Zo’n soort schilden kunnen heel sterk zijn. Sommigen zijn zo sterk dat ze zelfs tastbaar zijn.’

‘Oké, je bedoelt dat het een soort koepel is? Dat is wat Chris wil? Hij wil een koepel over het land plaatsen waar wij met zijn allen in kunnen leven terwijl het water om ons heen komt?’ Dan zouden we pas echt opgesloten zitten. Niet dat ik nu erg vrij ben, maar dan zou het nog erger zijn, niet alleen voor mij, maar voor iedereen.

‘Geen koepel. Of, misschien wel, maar het hoeft niet per se een koepelvorm te zijn, maar, je hebt gelijk, daar zou het uiteindelijk wel op neer komen in de praktijk. Het schild moet ergens ophouden waar het water wel naar beneden kan.’

‘Dat gaat echt niet gebeuren.’ Ik zie het al voor me. Dat zou pas een eng idee zijn. We zijn toch geen vissen!

‘Dat gaat ook niet gebeuren. Nog niet in ieder geval,’ zegt Ingrid. ‘Daar heeft hij eerst je vader voor nodig.’

Wat? Nu heeft Ingrid pas echt mijn aandacht. Waarom heb ik dit net niet allemaal aan Eric kunnen vragen? Toen kwam er geen zinnig woord uit. De paniek slaat weer toe.

‘Heeft hij die vrouw niet?’ Een paar weken of maanden geleden, weet ik veel, stond Chris met die vrouw bij de deur van de uitvinding.

‘Zij is dood,’ zegt Ingrid zonder me aan te kijken. Ze omklemt het stuur weer met haar handen.

Ik kijk naar alle knopjes achter het stuur. Ik heb ooit geleerd waar de meesten voor dienen, maar ik kan het me nu niet meer herinneren. Ik was altijd super slecht in autorijden.

‘Jenson heeft haar vermoord,’ zegt Ingrid.

De enige vrouw die ik ken die naast mijn vader iets over die stomme uitvinding wist, is vermoord. De mogelijkheid dat er ook iets met mijn vader zal gebeuren is nu dus aanzienlijk gestegen. ‘En mijn vader?’

‘Dat weet ik niet,’ zegt Ingrid en ze kijkt me nog steeds niet aan. Misschien is hij dus al wel dood. Ik probeer me te herinneren of Eric iets had gezegd over mijn vader, maar ik weet het niet meer.

‘Hij heeft hem ook niet nodig,’ zeg ik dan snel zodat de enge gedachten wat minder worden in mijn hoofd. Ik wil er niet aan denken dat ze mijn ouders thuis gaan lastigvallen, of dat ze dat al hebben gedaan. ‘Chris kan zelf wel bedenken hoe dat ding werkt. Hij is slim genoeg.’ Ik ga wat onderuit zitten in mijn stoel en wil niet meer aan mijn vader denken.

‘Zo slim is hij dus niet.’ Ingrid wil de auto opstarten. Ik weet niet veel over auto’s, maar ik weet nog wel hoe je hem aan moet zetten. Wat je daarna moet doen, tja, dat is iets moeilijker. ‘Dus nu snap je alles.’

Wacht, wat? Snap ik alles? Nee. Mis ik weer iets? Het zal wel weer. Er gaat een lichtje aan naast het stuur dat aangeeft dat de auto aanstaat.

Ingrid ziet blijkbaar de vragende uitdrukking op mijn gezicht en mijn houding die van onderuitgezakt naar ik spring bijna uit mijn stoel ging. ‘Heb je het document gelezen dat ik had gestuurd?’

‘Nee,’ geef ik eerlijk toe. ‘Ik heb het bekeken.’

‘Je hebt het bekeken,’ zegt ze teleurstellend.

‘Ik heb de plaatjes gezien. Hallo, ik zat in een opvanghuis en... en mijn telefoon heeft geen internet!’

‘Dat is waar,’ zegt Ingrid alsof ze daar nog niet aan had gedacht.

‘Ik zag wel dat het zeeniveau ineens heel erg veel stijgt.’ Ik heb het document wel bekeken. Ik heb het gewoon niet helemaal gelezen. Dat bewijs ik nu dus ook, want ik had gezien dat het zeeniveau stijgt. ‘Hoe kan dat eigenlijk ineens?’

‘Juist. Ik dacht dat je het wel begreep na wat ik net zei over hoe de uitvinding werkt.’ Ingrid zucht even en begint dan met uitleggen. ‘Het zeeniveau stijgt doordat er ineens heel veel water vrij zal komen. Het zal maar een kant op kunnen en dat is naar beneden. Het zal uit de lucht komen.’ Ingrid legt het uit, maar ik snap het nog steeds niet.

‘Zoals regen, bedoel je?’

‘Nee, het is niet hetzelfde als regen,’ zegt Ingrid alsof dat iets heel doms was om te zeggen.

‘Maar dat is toch juist waar die uitvinding voor diende? Om het water de lucht in te sturen?’ Dat zei ze net zelf.

‘Nee. De uitvinding is om het water in de lucht te hóúden, boven land. Het water dat uit de lucht zal komen zit boven de zee.’ Ingrid kijkt naar de weg voor haar en dan weer naar mij. ‘Waarom denk je dat ze die uitvinding zo lang bewaard hebben?’

Geen idee. Ik haal mijn schouders op. Omdat ze het niet konden vernietigen? Dat klinkt inderdaad als een heel erg zwakke verklaring.

‘Ze maakten het niet alleen voor de eerste overstroming,’ zegt Ingrid. ‘Ze maakten het voor de tweede. Ze maakten het voor de overstroming die gaat komen. Ze wisten toen al dat die ooit zou komen. De vertegenwoordigers wilden niet dat iemand dit wist. Als mensen wisten wat de studenten aan het maken waren, wisten ze ook Jensons geheim, of eigenlijk het geheim van de drie vertegenwoordigers van toen. Ten eerste, dat de eerste overstroming zou komen en dat de vertegenwoordigers niet van plan waren daar veel aan te doen. Ten tweede, dat er nog meer overstromingen zouden komen als de klimaattechnieken die ze jaren geleden hadden gebruikt niet meer hun werk zouden doen.’

Klimaattechnieken? Daar heeft Ingrid me al eerder iets over verteld. ‘Waren die klimaattechnieken niet tegen de wet?’

‘Niet allemaal.’ Ingrid klopt met haar vingers op het stuur en kijkt me dan recht aan. ‘Ik heb het onderzocht. Daarom zijn alle klimaatvakken verdwenen. Ooit hebben ze een of andere techniek gebruikt die water uit de zee verplaatste naar de lucht. Nu is de tijd aangebroken dat het weer naar beneden komt. Niets houdt voor eeuwig stand. Volgens mij zal het in maart gebeuren, als het weer warmer wordt. Het zeeniveau zal stijgen en wat nog over is van het land zal overstromen. Chris wil de uitvinding gebruiken om de overstroming tegen te houden door het water opnieuw de lucht in te sturen, maar dat zal niet werken. De uitvinding is niet af. Hij gaat niet aan omdat de sleutel die in jouw smartpad zat de enige manier was om de uitvinding aan te zetten. Hij doet het dus niet. Daarom heeft hij jouw vader nodig... en jou.’

Dat zei Eric ook al, herinner ik me nu. Chris heeft mij nodig. Ik had dat ongeveer anderhalf uur geleden al raar moeten vinden, want ik weet niet zo veel over klimaattechnieken. Ik kan niet eens een lamp ophangen, laat staan een uitvinding repareren. ‘Hij had toch mijn vader nodig? Wat heb ik daar mee te maken?’

‘Je vader wil niet helpen zolang jij in een opvanghuis zit. Daarom moest Eric je daar weghalen.’

Nu is alles duidelijk en normaal gesproken zou ik daar een trots gevoel van krijgen. Dat heb ik nu niet, maar dat is niet omdat Ingrid alles zo slecht heeft uitgelegd en er vanuit gaat dat ik alles al weet hoewel ik de laatste, ik weet niet eens hoeveel, dagen in een opvanghuis heb gezeten. Het is om een andere reden.

Wat heeft Chris met mijn vader gedaan als Ingrid zelfs weet dat hij niet wil helpen zolang ik in een opvanghuis zit? Ik adem diep uit. Hij leeft tenminste nog. Toch?

‘We moeten Chris tegenhouden,’ zeg ik. Ik zeg dit eigenlijk meer om aan te geven dat ik wel wil weten wat dat geniale plan van Eric en Ingrid is. ‘We kunnen niet op de uitvinding rekenen. Iedereen moet weg.’

Er moet eindelijk eens iets veranderen. Wat we ook doen, alles zal toch veranderen. Het hele land, de levens van iedereen. De

vraag is alleen of de mensen van woonplaats zullen veranderen of, nou ja, dood zullen gaan.

‘Dat is precies ons plan,’ zegt Ingrid en ze rijdt weg.

Ik weet niet waar ze me heenbrengt of wat ik precies moet gaan doen, maar ik heb zo het idee dat ik er zelf toch niet veel over te zeggen heb. Ik heb nergens echt veel over te zeggen. Dat heb ik nu niet en dat heb ik eigenlijk nooit gehad. Ik wou dat de rest van de wereld daar ook eens van op de hoogte werd gesteld.

‘Stel dat de uitvinding het doet. Dan is er een schild. Het water zal buiten de koepel blijven, maar dan komt het ook weer naar beneden,’ zegt Ingrid terwijl ze over de snelweg rijdt. ‘In een ander land,’ voegt ze eraan toe als het ook tot mij doordringt.

‘Misschien moest Jenson het project stopzetten van de Europese Unie,’ zeg ik hardop denkend. ‘Als ze dit ooit zouden gebruiken zou dat een gevaar zijn voor de andere lidstaten. Dan gaat al het water naar hen toe. Misschien was het niet zijn eigen keuze om de uitvinding te stoppen.’

‘Als ze de uitvinding gebruiken, zal de EU het daar inderdaad niet mee eens zijn.’ Ingrid kan heel goed autorijden. Ze had ook naar Transport kunnen gaan. Dan was ze de eerste Werkende op Transport geweest sinds de overstroming. Dat zou grappig zijn geweest. Zou zij dan ook op het nieuws zijn verschenen? Misschien wel. ‘We hebben al gezien wat ze kunnen met hun bommen en dat is alleen maar omdat Jenson de grensbewaking had ingesteld. Als die uitvinding echt zou werken, zouden ze niet alleen de grens aanvallen, maar iedereen totdat de uitvinding stopt.’

Ik slik. Dan zullen er nog meer mensen vermoord worden. De grensbewaking was alleen nog maar een symbool van onafhankelijkheid. Als de vertegenwoordiging dit zou gebruiken, zouden ze totale onafhankelijkheid hebben. Niemand kan het land meer in of uit. En de andere lidstaten zullen er de dupe van zijn. Zij zullen overstromen, in plaats van dit land. Dat gaan ze echt niet pikken. Zoveel heb ik toch wel geleerd bij Europees Recht.

‘We moeten hem tegenhouden, of de uitvinding nu werkt of niet. Het moet worden gestopt,’ zegt Ingrid en eindelijk begrijp ik het.

‘Iedereen moet dus echt het land verlaten.’ We kunnen nu officieel niet meer rekenen op die stomme uitvinding. ‘Dan moet

eerst de grenscontrole weg. Pas dan kunnen mensen veilig de grens oversteken, maar hoe wil je dat doen? De bewakers van Transport blijven hun taken toch wel uitvoeren.'

'Misschien niet,' zegt Ingrid.

'Natuurlijk wel. Alleen Alina misschien niet, maar zelfs zij zou veel doen voor geld.' Voor haar moeder, denk ik dan ineens. Ze doet het voor het geld, maar dat geld heeft ze nodig voor haar moeder. Alina's moeder is ziek.

'Alina is niet de enige meer,' zegt Ingrid.

Ik krijg een heel slecht voorgevoel. Wat willen ze nu dat ik ga doen? Is dit het plan? Wil ze dat ik naar de grens ga? Brengt ze me daar naar toe? Dat wil ik niet. 'Jullie willen dat ik naar de grens ga.'

'We willen dat een leider van het verzet naar de grens gaat en jij bent de enige die niet meer in een opvanghuis zit.' Ingrid kijkt me kort aan en volgt dan weer de verkeersborden naar de grens.

Het is tijd voor een nieuwe verandering. Dat snap ik. Ik wou alleen dat er voor de verandering eens iemand anders was die dit soort dingen voor zijn rekening kon nemen.

'Nee,' zeg ik. 'Het is te gevaarlijk. Dan word ik opgepakt.'

'Niet als we samenwerken,' zegt Ingrid. 'Met het verzet. Trouwens, je wordt ook wel opgepakt als je niet naar de grens gaat.'

'Nee! Ik ben ook klaar met het verzet! Met iedereen! Laat me eruit! Ik wil naar huis!' Zo, ik heb het gezegd. Ik wil gewoon naar huis. Ik wou dat ik nooit naar de hogere school was gegaan, dat ik nooit weg had gewild uit het Dorp en dat mijn ouders nooit dat geld van Jenson hadden aangenomen. 'Ingrid, alsjeblieft. Breng me naar Dorp 21.'

Ingrid glimlacht triestig naar me. 'De tijd is aangekomen. Het spijt me. Dat Jenson je heeft gebruikt, dat hij jou zo in het middelpunt van de belangstelling heeft gezet, dat hij van jou iemand speciaals heeft gemaakt.' Ik slik. Ingrid weet ook van het geld en van het schilderij. Ik hoop dat ze het van Eric heeft gehoord en niet dat ze het al die tijd al wist. Ik vertrouw haar niet meer. Het is helemaal over. Ik vertrouw helemaal niemand meer.

‘Maar de mensen luisteren naar je en dat is iets waar Jenson niet op had gerekend.’

Naast het feit dat hij zou worden vermoord door zijn eigen zoon dan.

‘Jij bent de enige die dit kan doen.’ Dat is dus echt niet waar. Ik ben waarschijnlijk de enige die ze bereid zijn op te offeren om dit te doen, omdat ik toch maar een Werkloze ben en dat altijd zal blijven. ‘Hij heeft je niet gemaakt. Dat heb je zelf gedaan, want je bent veel meer dan hij ooit wilde dat je zou zijn.’

‘Probeer je me nou te overtuigen om met jullie stomme plan mee te doen? Door me complimenten te geven?’

‘Nee, dat doe ik niet. Echt niet. Maar als jij dit niet doet, wie doet het dan wel?’

Iemand anders? Sem, Tamara of Björn? Waar zijn die drie als je ze nodig hebt? ‘Wat ga jij dan doen?’

‘Ontdekken waar de uitvinding is. En het vernietigen. Misschien word ik wel van school getrapt.’ Ingrid lacht. ‘Daar zullen mijn ouders blij mee zijn.’

Ik lach niet. ‘Breng me naar Dorp 21.’ Ik zucht. ‘Daarna doe ik wat jullie van me willen. Ik zal naar de grens gaan en jullie stomme plan opvolgen. Ik zal samenwerken met het verzet en proberen Chris’ stomme plan tegen te houden en de mensen te redden. Dit land kan me gestolen worden. Ik zal blij zijn als het weg is.’

Ingrid zegt niets. Ik zie dat ze me een beetje bangig zit aan te kijken. Het zal wel komen door de manier waarop ik dat net zei. Mooi. Misschien had ze eens twee keer over dit plan moeten nadenken voordat zij en Eric besloten om me voor de leeuwen te gooien.

‘Alsjeblieft, Ingrid.’

Ingrid slaat niet af bij het bord waar AVENUE op staat. Ze rijdt gewoon door.

‘Ingrid!’

‘Sorry, Delta.’

‘Aaargh!’ schreeuw ik. Ik pak mijn rugzak en haal mijn telefoon eruit. Dan bel ik naar huis.